

EL MICALET GALÀCTIC

Ona i Roc i els tigres de Sumatra

Muriel Villanueva

Dibuixos de Julia Cejas

Aquesta és l'última que ens feu

Quan Ona i Roc ixen per la porta de la comissaria no temen els policies que els han arrestat fa unes hores i que ara els fan adeu amb la mà. En absolut. El que de veritat fa por és la cara de la iaia Lluïsa darrere de la finestra de l'acompanyant del supercotxe negre, lluent com un mirall.

Rosa, la jove xofer de la família, rodanxona i bonica, els obri la porta de darrere i fa un intent de somriure. Ona fa una colzada a Roc perquè entre primer al cotxe, però ell fa una espenta a la seua germana, i ella passa davant i es menja les ganes de fer-li un bon crit, perquè tot, absolutament tot el que ha passat hui ha sigut culpa d'ell. Reconeix que ella també és especialista a ficar-se en embolics,

però això de hui... Això de hui ha sigut culpa de Roc! A qui se li acut?

Els bessons engoleixen saliva, entren al cotxe i s'asseuen al seient de darrere. Rosa els tanca la porta, es col·loca bé la gorra i la jaqueta, guarda les motxilles dels xiquets al maleter i fa la volta fins al seient del conductor. Dins del cotxe, silenci absolut. Un vidre fosc separa ara els xiquets de la iaia i de la xofer, que rebufen mirant endavant.

El cotxarro engega, s'allunya de la biblioteca i enfila la Gran Via. La iaia abaixa aleshores el vidre fosc, a poc a poc, i estossega amb finesa. La iaia Lluïsa sempre tus fluixet quan es prepara per a un llarg monòleg, una esbroncada educada però de fermes conseqüències.

La panxa de Roc rugeix però a ell ni se li acut preguntar si els han portat berenar. La iaia perdria les bones maneres, saltaria entre els seients i se li plantaria davant, amb la cara roja i traient fum pel nas; el pentinat lila de perruqueria quedaria de punta. Val més callar, sí, ja... Però és que no han dinat!

La iaia agafa aire, molt d'aire, i comença a parlar sense ni girar-se a mirar-los.

—S'ha acabat —diu, agreujant el to però sense alçar la veu—. Aquesta és l'última que ens feu. Fins ací hem arribat. —I torna a fer silenci, un silenci esfereïdor.— Així que a comissaria, eh? —Riu amb

una sorna que fa mal a la pell. Després s'allisa la faldilla blanca i tus de nou.— Deveu estar contents. He anat a buscar-vos als llocs més inversemblants: a dalt d'una palmera, a la cuina d'un restaurant de cinc forquetes, a la sala de comandament d'un avió en ple vol... Però anar a recollir-vos a comissaria... Que la policia haja hagut de prendre nota del nostre bon cognom... No. Aquesta és l'última que ens feu.

La iaia Lluïsa diu «Aquesta és l'última que ens feu» en el mateix to amb què diria «Sembla que plourà». No se li ha mogut ni un pèl, no li tremola la veu i no remena el seu llarg collar de perles, com fa quan se li'n va el cap. Té les mans tenses sobre la falda, ben estirades, mostrant les ungles ben pintades i els anells daurats.

—S'ha acabat —repeteix—. Aquesta és l'última que ens feu.

Encara que sembla una amenaça, Ona entén que la frase és ja una sentència i una condemna que prompte tindrà nom i cognoms. Roc es pregunta com aconseguiran els iaïos que aquesta siga realment la seua última trapelleria. Els tancaran a la seua habitació amb trenta forrellats? Els escolaritjaran a casa, com els xiquets rics de les pel·lis, amb una institutriu? O serà un institutor amb cara de pomes agres? Els faran seguir per una detectiu d'incògnit que avise els iaïos cada vegada que s'escapen d'escola? O els posaran una polsera amb una

alarma que sone quan s'allunyen deu metres? Roc sospira i tanca els ulls.

—Senyora —diu Rosa—. Ha sigut culpa meua. Aquest matí m'hauria d'haver esperat a la porta del col·legi, i assegurar-me que entraven. He volgut confiar en ells i...

—Tu calla. La culpa és d'ells. S'ha acabat. Aquesta és l'última que ens fan.

—Dona... Tinga paciència.

—Que no, Rosa, que no. Que m'és igual que siguin orfes. Fa un any que estem així. La custòdia la té Elisenda. Entenc que és jove, que amb vint-i-set anys costa encarregar-se de dues criatures d'onze. Entenc que té ganes de viure la vida, però... jo ja he fet de mare, seua i d'Emma, en pau descanse. —La iaia parla de la mort de la seua filla major, la mare dels bessons, amb una fredor que deixa pàl·lids els dos xiquets.— Quina hora deu ser ara a Indonèsia?

—A la zona on està Elisenda —Rosa mira el rellotge i calcula mentalment—, cap a les deu de la nit.

—De seguida que arribe a casa li telefone. I que s'apanye ella amb els xiquets.

Els xiquets et necessiten

Quan arriben a l'àtic de l'avinguda de França en què viuen els iaïos, el troben a fosques. Quina mania de tindre les persianes abaixades tot el dia!, pensa Ona. Al fons del passadís, es veu la llum encesa de la cuina; el iaïo Pere i Sergi, el xic-pera-tot de la casa, comenten el punt de sal d'alguna nova recepta.

–Vosaltres, a la vostra habitació –ordena la iaïa sense ni un sol gest–. Ja us avisarem per a sopar.

La panxa de Roc no està disposada a esperar més.

–Però encara falta molt, per a l'hora de sopar –es queixa–. No berenem?

–A l'habitació, he dit.

La xofer dona als xiquets les motxilles i es lleva la gorra per dir:

–Alguna cosa més, senyora?

–Per hui és tot, Rosa, gràcies.

La xica pica l'ullet als bessons i es retira. La iaia fa ressonar pel passadís els alts talons de les sabates: «tac, tac, tac, tac...». Ells dos es penjen a l'esquena aquelles bosses carregades de llibres que hui no han obert.

–Vinga, cap a dalt –insisteix la iaia.

Quina pressa, pensa Roc. Sembla que, si fora per ella, ells dos podrien haver-se ofegat amb el iot la nit de la tempesta, quan aquella horrible marea es va emportar els seus pares. Però sap que hui és millor engolir-se les llàgrimes i les puntades de peu. El tema no pinta bé, i si Elisenda entra en joc la cosa serà encara pitjor. Per què tot ha de ser tan difícil?, es pregunta mentre el seu cor gruny en silenci, a punt de petar. Aleshores mira Ona, que amb les mans el convida a respirar. Ell decideix acotar el cap i pujar les escales cap al pis de dalt, on el fan compartir una habitació interior amb l'*estupenda* de sa germana, com si no n'hi haguera altres cambres, buides, immenses, precioses, amb vistes al Túria.

A dalt, tiren les motxilles al parquet, de qual-sevol manera. Ona enretira les cortines brodades i apuja la persiana de la finestra, que dona a un gran

pati de llums redó. Roc es tomba sobre l'edredó blau cel d'un dels llits, pulcrament fet a primera hora per Sergi. Després sospira, per fi, per primera vegada en tot el dia.

—Ona, tu creus que...?

—Segur que sí —respon ella mentre es va llevant l'uniforme d'una escola que detesta—. Li telefona segur. Aquesta és l'última que ens passen, ja ho has sentit.

—No és una amenaça i prou?

Ona nega amb el cap. Remena l'armari buscant l'única roba que li agrada portar: un xandall taronja amb tres ratlles blanques a cada lateral; ja quasi li va petit i comença a estar vellet. Després, descalça, seu al seu llit i diu:

—Pensava que no ens enganxarien. Quina mala sort.

—Per què?

—Vull dir que ha sigut molta mala sort que el veí del nostre replà ja no fora el de tota la vida. Aquell vellet no ens hauria controlat per l'espiera, com ha fet el nou inquilí. I sobretot, no hauria cridat la poli, com l'antipàtic aquest. Ell hauria obert la porta i ens hauria preguntat clarament què fèiem provant de forçar la porta de la nostra antiga casa.

—Tens raó. I ens hauria convidat a esmorzar —s'imagina Roc encreuant les mans sota el clatell.

–Sí. –Ona es desfà les cues i comença a raspallar la seua fosca cabellera.– I tu creus que la iaia sap... el que ha passat hui?

–Nooo. I ara. Segur que no vol saber-ne res. La policia li ha dit per telèfon: «Ací té vosté els seus nets». Ella ha vingut a buscar-nos i ja està. La tenim fregida. –Roc riu per sota del nas.

–No crec que li faltaren ganes de deixar-nos allà, eh? –Ona riu però no té ganes de riure.

–Creus que ens n’hem passat, germaneta?

–Nosaltres? No, no, no, d’això res. Els que se n’han passat són ells, que no ens han explicat que ara a la nostra casa viu una altra gent. Em pensava que guardaven el pis per a nosaltres, per a quan siguem majors. Tu no?

–Clar que ens el guarden –diu Roc–. Ens ho van prometre. Potser ara... A nom de qui creus que deu estar, el pis?

Ona respon:

–D’Elisenda, supose. O se l’ha quedat o deu tindre’n la custòdia, com la nostra, fins que siguem majors d’edat.

–Els pisos no es tenen en custòdia, burra.

–Burra? –Ona solta el raspall sobre l’edredó rosa.– Ara em dius burra? No em faces parlar, que fa molta estona que respire profundament per a no dir-te de tot. De tot! Em sents?

Roc deixa de contemplar el sostre i s’incorpo-

ra sobre el llit, desfent-se el nus de la corbata de l'uniforme, que ara l'ofega més que mai.

–Però de què parles?

Sa germana li clava els ulls i l'assenyala amb el dit.

–Dic que tot això ha sigut culpa teua!

–Culpa meua? Anit et pareixia superbé, la meua idea d'anar fins a casa i...

–I com havia jo de saber que les nostres claus ja no servirien, eh? Ets burro! Burro!

Ona afona la cara entre les mans i inspira, inspira, inspira, sorollosament. El seu germà s'asseu al seu costat i li toca un muscle. Ella l'aparta.

–Deixa'm!

–No plores, va.

–No estic plorant! No estic plorant!

–Tranqui, Ona, no passa res.

Ona vol ser positiva, vol veure la cara amable de les coses, però és que no pot més. N'està farta. Clar que anit li semblà bona idea, la millor idea del món, poder passar un dia en casa, en la seua casa de tota la vida, i somniar per un moment que no havia canviat res, que els quatre tornaven a estar junts. Però ara... sembla que en la família a ningú l'haja afectat la mort dels seus pares. Els avis per part de pare viuen a milers de quilòmetres i quasi que ni els coneixen. La iaia Lluïsa no els suporta i el iaio va a la seua bola. Què està passant? És que no

els estimen? Tant costa d'entendre que de vegades necessiten amagar-se una estoneta? No els comprenen! Per què els pares van posar al testament que, si els passava alguna cosa, la custòdia dels fills passaria a la tia Elisenda? És que la mare no sabia que la seua germana és una amargada? Els ha abandonat amb els iaïos i segueix fent la seua vida amunt i avall! Què se li ha perdut ara, als boscos de Sumatra, eh? Quina obsessió de fer fotos de paisatges! És que no hi ha paisatges bonics ací? Què fa allà, a Indonèsia, tot el dia buscant orangutans, rinoceronts i tigres? Per què no vol fer-se càrrec d'ells, els pobres fills orfes de la seua germana, que tant confiava en ella?

Uns artells colpejant la porta trauen Ona dels seus pensaments.

Roc s'alça.

—Sí? —diu fluixet.

La porta s'obri a poc a poc i apareix el nas del iaïo Pere.

—Puc passar?

—Sí.

El iaïo, abillat amb la seua eterna bata de quadres, avança arrossegant les sabatilles. Seu al llit d'Ona, al costat de la neta i del net, que també s'asseu a escoltar-lo. Aleshores es lleva les ulleres gruixudes amb què restaura rellotges antics, la seua vellíssima afició, i diu:

—Xiquets, hem telefonat a Eli.

–No li agrada, que li diguem Eli –el corregeix Ona, mentre es neteja els mocs amb la mànega del xandall.

–És la meua filla i li dic com em dona la gana.

–Això no va així, iaio.

–Calla, xe, xiqueta, que em desconcentres.

–I què ha dit? –vol saber Roc.

–Ni pruna. La iaia no l’ha deixada parlar.

–I què deia la iaia? –pregunta Ona.

–Moltes coses. Ha dit: «Aquesta és l’última que ens fan». Ha dit: «A comissaria, em sents, Elisenda?». Ha dit: «La custòdia la tens tu. Emma i Joan et deixaren les criatures a tu». Ha dit: «Jo crec que ací amb nosaltres no estan bé». Ha dit: «Els xiquets et necessiten».

–Uau, iaio.

–Sí, «uau», Roc.

–I ara? –fa Ona.

Aleshores el iaio Pere diu:

–Ara a berenar, xiquets, i després a fer maletes, que arreglem els papers i els bitllets i qualsevol dia esteu volant cap a Sumatra.